

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕΙ'Ν ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)
ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΜΟΥ

Μά ένας 'Ινδός, ένας Κομάγχις δέν πιάναται έτσι. εύκολα, δέν παραδίδεται εύκολα, κι' άς έχει να κάμη με χιλίους έχθρούς, μ' δλόκληρο στράτευμα. Άμύνεται, μάχεται άπεγνωσμένα και μάλιστα μέχρι τελευταίας προής.

Τό ίδιο συνέη και στην περίστασι αυτή
'Ο Κομάγχις πολεμιστής, βλέποντας πώς βρίσκεται μπρός σ' έχθρούς και μάλιστα λευκούς, πήδησε κάτω άπ' τ' άλογό του, τράβηξε τό μαχαίρι του και μ' ένα χτύπημα, έκοψε τό σχοινί του βρόγχου, που τόν κρατούσε σφιχτά από τή μέση.

'Ελευθερώθηκε έτσι και θά μάς ξέφυγε άσφαλώς, γιατί πήδησε σάν ζαρκαδί άνάμεσα στους θάμνους. Μά τήν ίδια στιγμή, ένας άπ' τούς συντρόφους μας, ρίχτηκε μπρός του, γιά να του κόψη τό δρόμο.

'Ο 'Ινδός ύψωσε τό μαχαίρι του και τόν χτύπησε.

'Ο σύντροφός μας λύγισε, έτοιμος να πέση. Μά εύτυχώς τό χτύπημα ήταν έπιπόλαη. Τό 'Ισπανικό μαχαίρι του 'Ινδού είχε βρη τή σιδερένια πόρπη τής λουρίδας του παγουριού του 'Αμερικανού κι' έτσι γλύττωσε, χωρίς να τόν σκοτώση.

Κατέπιν αυτό, ό 'Ινδός πήδησε πάλιν έμπρός γιά να φύγη. Μά ήταν πιά άργά. Πέντ'έξη σύντροφοί μας τόν είχαν περικυλώσει τώρα, ρίχτηκαν άπάνω του και, παρά τά λυσασμένα χτυπήματα του μαχαίριού του, τόν έφριξαν κάτω και τόν κράτησαν ακίνητο στο έδαφος.

Οι σύντροφοί μου είχαν διάθει να τόν ξεμπερδέψουν. Μερικοί μάλιστα άπ' αυτούς, είχαν σηκώσει έλικας τά ξίφη τους, γιά να τόν κατακομματιάσουν, άλλ' εύτυχώς πρόλαβα και τούς συγκράτησα. Δέν ήθελα να θανατωθώ ό άνθρωπος αυτός.

Και πέτυχα να του γαρίσουν τή ζηή.

Τι θά τόν έκάνανε όμως; Αυτό μάς άπασχολούσε τώρα. Θά ήταν βέβαια τρέλλα να τόν άφισουμε έλεύθερο. Έπρεπε συγχρόνως να τράβήξουμε έμπρός. Γι' αυτό κι' έμείς τόν δέσαμε γερά στον κορμό ενός δέντρου, έτσι που να μην είνε δυνατόν να έλευθερωθώ μόνος του. Τόν άσφαλή και βέβαια τρόπο δεσίματος, που μεταχειριστήκαμε στην περίπτωση αυτή, μάς τόν έδειξε ό Στάνφιλντ, που ήξερε από τέτοια πράγματα, σάν τέλειος γνώστης τής ζωής τών δασών που ήταν. Τό πώς δέσαμε τόν αιχμάλωτό μας, άξίζει, μά τήν αλήθεια να περιγράψω.

Διαλέξαμε ένα δέντρο με κορμό τόσο παχύ, ώστε ό 'Ινδός μόλις να μπορή να τόν αγαλιάσει, άν τέντωνε τά χέρια του γύρω άπ' αυτόν. Τόν δέσαμε λοιπόν στον κορμό του δέντρου, με τό στήθος πάνω σ' αυτόν κι' έπειτα δέσαμε τούς καρπούς τών χειρών του με λουριά από άκατέργαστο δέρμα, τά όποια είχαν τρύπες και κομπώνανε μαζί τό ένα με τό άλλο. Κατά τόν ίδιο τρόπο δέσαμε και τά πόδια του, λίγο πιό πάνω άπ' τούς άστραγάλους. Κι' έπειτα δέσαμε τις άκρες τών λουριών αυτών άπάνω σε πασσάλους, τούς όποιους έπήξαμε στη γή. Έτσι δεμένος ό αιχμάλωτός μας, ήταν αδύνατο να συρθη γύρω άπ' τό δέντρο, να

τρίψη τά δεσμά του και να τά σπάση. Όσο γιά τόν κόμπο, μπορώ να πώ με βεβαιότητα, ότι ήταν άριστούργημα στο είδος του, ότι ό καλύτερος νρατικός δέν θά μπορούσε να τόν λύση!

Είχαμε σκοπό να περάσουμε ξανά άπ' τό μέρος αυτό και να έλευθερώσουμε τόν 'Ινδό. Έτσι είπα εγώ τουλάχιστον μέσα μου, άλλ' όμολογώ τώρα ότι είχα κάνει μια σκέφι έπιπόλαη, και λέω έπιπόλαη, γιατί δέν τολμάω να τήν ονομάσω έγκληματική. Και βέβαια έγκληματική ήταν ή σκέφι μου, γιατί καθόλου δέν είμαστε σίγουροι πώς θά ξαναπερνάσαμε άπ' τό μέρος εκείνο. Άλλά σάς όρκίζομαι πώς εκείνη τήν ώρα δέν μου πέρασε καθόλου ή ιδέα τής άσπαθρωπίς, που μοιραίως θά συνέβαινε. Έκείνες τις στιγμές ό νοός μου ήταν βαρής άπ' τήν φροντίδα που είχα γιά τήν τύχη που περιέμενε τήν 'Ιζολίνα και γι' αυτό δέν σκέφθηκα τό τέλος ποι θά είχε ό 'Ινδός, δεμένος στο δέντρο, άν δέν ξαναπερνάσαμε να τόν έλευθερώσουμε.

Πρέπει να προσθέσω άκόμη, ότι τόν δέσαμε μακριά άπ' τό μέρος που τόν πιάσαμε, γιά να μη τόν βρουν οι σύντροφοί του. Άν γινόταν αυτό, θά ύπηρχε μεγάλος κίνδυνος ν' άποτύχουν τά σχέδιά μας. Ναι, γιά να ιη μάς χαλάσουν τό σκοπό μας οι σύντροφοί του, φροντίσαμε να βρίσκεται ό αιχμάλωτος μακριά άπ' τό μονοπάτι, τόσο μακριά, ώστε να μην είνε δυνατόν ν' άκουσθούν ή φωνές του ως αυτό.

Πάντας όμως, δέν τόν άφήσαμε όλομόναχο. Έθξε τή συντροφιά ενός άλόγου. Όχι όμως του δικού του, γιατί κάποιος άπ' τούς στρατιώτες μου είχε τήν έμπνευσι να του τό πάρη.

'Ο Στάνφιλντ, συγκεκριμένα, ό όποιος δέν είχε τόσο καλό άλογο, έπρότεινε στον 'Ινδό μ' ά γ ο ρ ά—έτσι τήν χαρακτήρισε ό Ιεός—τήν όποια ό αιχμάλωτός μας δέν είχε τό δικαίωμα να άπορρίψη. Έτσι ό Στάνφιλντ, άφού έδωσε σ' ένα δέντρο τό γέρινο κι' άνήμπορο άλογο του, πήρε τό άλογο του Κομάγχιου και διεκήρυξε ότι άπ' τή στιγμή εκείνη... θά ήταν φίλος όλων τών Κομαγχιών!

Όταν έτοιμαζόμαστε να φύγουμε, γιά να ξεακολουθήσουμε τό δρόμο μας, πέρασε άσφανα άπ' τό μυαλό μου μια φωτεινή ιδέα. Σκέφθηκα πώς μπορούσα κι' εγώ να κάνω μια ανταλλαγή έπικερδή με τόν αιχμάλωτό μας, όχι όμως ανταλλαγή άλλωγων, αλλά τών ίδιων μας τών εαυτών, τών σωμάτων μας!

Καθώς είπα και προηγουμένως, είχα συλλάβει ήδη τό σχέδιό μου γιά τήν άπολύτρωσι τής μηνηστής μου. Τό είχα σκεφθώ τή νύχτα και στο δρόμο είχε ώριμάσει στο νού μου.

Τι θά έκανα δηλαδή; Τό σχέδιό μου χρειαζόταν τόλμη, περισσότερη τόλμη, παρά πονηρία.

Μετά τήν σύλληψι του 'Ινδού, που είχε ρθί στο νού τό έξής έπικίνδυνο παιχνίδι: Νά μεταμφιεστώ και να είλωρησώ μεταξυ τών 'Ινδών, όταν θά νύχτωνε.

'Αν αυτό πέτυχαινε, άν δέν με καταλάθειναν, τό σχέδιό μου θά έθριάζε. Θά πλησιάζα με τρόπο τήν 'Ιζολίνα, θά τήν έλευθερώνα άπ' τά δεσμά της και θά έφεύγαμε μαζί...

"Α, Θεέ μου, θά έπραγματοποι-

χτηκε μπρός του, γιά να του κόψη τό δρόμο.

'Ο 'Ινδός ύψωσε τό μαχαίρι του και τόν χτύπησε.

'Ο σύντροφός μας λύγισε, έτοιμος να πέση.

Μά εύτυχώς τό χτύπημα ήταν έπιπόλαη. Τό 'Ισπανικό μαχαίρι του 'Ινδού είχε βρη τή σιδερένια πόρπη τής λουρίδας του παγουριού του 'Αμερικανού κι' έτσι γλύττωσε, χωρίς να τόν σκοτώση.

Κατέπιν αυτό, ό 'Ινδός πήδησε πάλιν έμπρός γιά να φύγη. Μά ήταν πιά άργά. Πέντ'έξη σύντροφοί μας τόν είχαν περικυλώσει τώρα, ρίχτηκαν άπάνω του και, παρά τά λυσασμένα χτυπήματα του μαχαίριού του, τόν έφριξαν κάτω και τόν κράτησαν ακίνητο στο έδαφος.

Οι σύντροφοί μου είχαν διάθει να τόν ξεμπερδέψουν. Μερικοί μάλιστα άπ' αυτούς, είχαν σηκώσει έλικας τά ξίφη τους, γιά να τόν κατακομματιάσουν, άλλ' εύτυχώς πρόλαβα και τούς συγκράτησα. Δέν ήθελα να θανατωθώ ό άνθρωπος αυτός.

Και πέτυχα να του γαρίσουν τή ζηή.

Τι θά τόν έκάνανε όμως; Αυτό μάς άπασχολούσε τώρα. Θά ήταν βέβαια τρέλλα να τόν άφισουμε έλεύθερο. Έπρεπε συγχρόνως να τράβήξουμε έμπρός. Γι' αυτό κι' έμείς τόν δέσαμε γερά στον κορμό ενός δέντρου, έτσι που να μην είνε δυνατόν να έλευθερωθώ μόνος του. Τόν άσφαλή και βέβαια τρόπο δεσίματος, που μεταχειριστήκαμε στην περίπτωση αυτή, μάς τόν έδειξε ό Στάνφιλντ, που ήξερε από τέτοια πράγματα, σάν τέλειος γνώστης τής ζωής τών δασών που ήταν. Τό πώς δέσαμε τόν αιχμάλωτό μας, άξίζει, μά τήν αλήθεια να περιγράψω.

Διαλέξαμε ένα δέντρο με κορμό τόσο παχύ, ώστε ό 'Ινδός μόλις να μπορή να τόν αγαλιάσει, άν τέντωνε τά χέρια του γύρω άπ' αυτόν. Τόν δέσαμε λοιπόν στον κορμό του δέντρου, με τό στήθος πάνω σ' αυτόν κι' έπειτα δέσαμε τούς καρπούς τών χειρών του με λουριά από άκατέργαστο δέρμα, τά όποια είχαν τρύπες και κομπώνανε μαζί τό ένα με τό άλλο. Κατά τόν ίδιο τρόπο δέσαμε και τά πόδια του, λίγο πιό πάνω άπ' τούς άστραγάλους. Κι' έπειτα δέσαμε τις άκρες τών λουριών αυτών άπάνω σε πασσάλους, τούς όποιους έπήξαμε στη γή. Έτσι δεμένος ό αιχμάλωτός μας, ήταν αδύνατο να συρθη γύρω άπ' τό δέντρο, να

—'Ελεύθερη! ... Κοντά μου! ... Για πάντα! ...

είτο άραγε ό πόθος μου αυτός ;...

"Η 'Ιζολίνα έλεύθερη!... Κοντά μου... Για πάντα!..."

"Έκλεινα τά μάτια μου και τήν έβλεπα άκουμπισμένη στον ώμο μου, έλεύθερη, έξαντλημένη άπ' τις περιπέτειες, αλλά κι εύτυχημένη..."

Ναί, ό Θεός θά μέ βοηθήσει.

Μήπως ή αιχμαλωσία του 'Ινδού δέν ήταν μία εύνοια του Γιαντοδυνάμου ; Μου έσπελνε τόν Κομάγγη αυτόν για νά μέ διευκολύνη στο σχέδιό μου.

"Όπως είπα, τό σγέδιό μου ήταν νά εισαχωρήω νύχτα στην κατασκήνωση τών 'Ινδών, φορώντας τά ρούχα του αιχμαλώτου μας Κομάγγου και ν' άρπάξω τήν 'Ιζολίνα.

Βέβαια, τό πράγμα δέν ήταν καθόλου εύκολο.
"Η 'Ιζολίνα έπέβλεπετο άγρύπνιας άπ' τους 'Ερυθροδέριμους και πρό πάντων άπό τούς δύο άθλους, πού τήν ποθούσαν, νά τήν κάνουν δική τους.

Θά μέ άντελαμβάνοντο λοιπόν και θά μέ κυνηγούσαν. 'Αλλά έμπιστευόμουν στη γρηγοράδα τών ποδιών τού άλόγου μου. Ναί, ό Μόρος μου θά μ' έβγαζε κι' αυτή τή φορά άσπροπόσωπο, θά μέ γλύτωνε άπ' τόν κίνδυνο.

—Νά πάρης μαζί σου τό μαχαίρι και τό πιστόλι σου, μου είπε ό γέρο Ρούθης.

—Αυτό ν' ακούγεται, τού άπάντησα.

—"Όσο για μέ, σ' άντροφε, θά παραμονεύουμε, σ' αρκετή άπόσταση ό ένας άπό τόν άλλο, στο δρόμο πού θά πάρης φεύγοντας, μέ τήν καρμπίνα στο χέρι. Μόλις οι 'Ινδοί πού θά σέ κυνηγοῦν πλησιάσουν, θά τους ρίξουμε και θά σ' άκολουθήσουμε.

"Ακούγα τό γέρο Ρούθης προσεκτικά.

"Ο γηραιός κυνηγός ήξερε καλά τις συνθήκες τών 'Ινδών και ή συμβουλές του ήσαν πολύτιμες.

—Τό πάλι, μου είπε άκόμη, είνε νά τρυπώσης στο κέντρον τής κατασκήνωσας τών 'Ινδών. "Όταν άνακατευτής μαζί τους, θά είσαι άρκετά άσφαλης. 'Αντιθέτως θά κινδυνεύης πολύ, όσο νά περάσης τους φρουρούς, πού βάζουν γύρω στην κατασκήνωση και πού πολύ άκόμα όσο νά περάσης άπ' τό μέρος, πού βόσκουν τ' άλογά τους..."

—Τ' άλογά τους! είπα ξεφνιασμένος.

—Ναί, τ' άλογά τους, λοχαγέ. "Α, δέν ξέρεις τί διαβολοτετράποδα είνε τ' άλογα τών 'Ερυθροδέριμων! Μυρίζονται τους λευκούς καλύτερα άπό τούς 'Ινδούς και τους μισούν περισσότερο άπό τούς κυρίους των. Προσοχή λοιπόν σ' άλογα, σ' άντροφε!..."

Δέν ξέρεις πόσο αγαποῦν αυτούς τους διαβολοινδούς τ' άλογά τους. "Αν και τά βσανίζον και τά ταιλαιπαρουν, αυτά τους μένουν πιστά και άφοσιωμένα. 'Επίσης πρέπει νάγης τό νοῦ σου, άπ' τά σκυλιά τών Κομαγχιών, άν υπάρχουν τέτοια στην κατασκήνωση. Είνε άλλοι αστανάδες πάλι αυτοί. Μυρίζονται άμέσως έναν λευκό, όσο κι' άν είνε μεταμφιεσμένος και τού ριχνονται στο λυσαομένα και τόν ξεοχιζούν. Είνε άδύνατον νά φαντασθής, λοχαγέ, τί μίσος αίσθάνονται για τους λευκούς οι σκυλοί τών 'Ερυθροδέριμων!

"Ενδ μιλούσαμε έτσι, πλησιάσαμε τόν αιχμαλώτο μας Κομάγγη και έξετάσαμε τή στολή του. Εύτυχός φορούσε πάλι δτι μου χρειαζόταν για νά μεταμφιεστώ. Τά ψηλά του παπούτσια έφεραν επάνω διάφορα στολιδία και μαργαριτάρια, μεγάλης αξίας και τά σχοινιά τους ήσαν από δέρμα ανθρώπου. Λευκοῦ φυσικά. Τού πήρα τά παπούτσια, τά κοκκινοβαμένα φερά τό κεφαλιού του, τό περιδέραιό του από δόλφεικα δόντια ζαβαλίδος, τόν μανθιά του, πού ήταν από δέρμα κι' ότι άλλο φορούσε και μου ήταν άπαραίτητο.

—Και τώρα πρέπει ν' αποχτήνω και χρώμα 'Ινδού, είπα. Και νά ζωγραφιστώ σάν Κομάγγη.

—Γι' αυτό οκοτίζεσαι ; μου άπάντησε ό γέρο Ρούθης. Θά μάς προμηθεύση τις βαφές πού χρειαζόμαστε ό αιχμαλώτος μας.

—"Ο αιχμαλώτός μας! Πώς ;

—Είνε άπλοῦστατο, σ' άντροφε. Κανένas 'Ινδός δέν έκστρατεύει χωρίς τις βαφές του, διάβολε!

Μιλώντας έτσι ό Ρούθης, έσκυψε, πήρε τόν κεντητό σάκκο του 'Ινδού, τόν άνοιξε κι' έβγαλε άπό μέσα ένα πλήθος πέτινες θήκες, μέσα στις όποιες ύπληγαν όλες ή βαφές πού μάς χρειαζόντουσαν για τήν μεταμφίεσή.

"Υπήρχε άκόμα εκεί μέσα κι' ένας μικρός καθρέφτης, ό Θεός ξέρει άπό πού άρπαγαμένος, κι' ένα πρωτότυπο ζυράφι!... —"Ολ' αυτά τά σύνεργα, μου έξηγησε ό Ρούθης, δέν λείπουν ποτέ άπό έναν 'Ινδό, όταν έκστρατεύει..."

Χωρίς νά χάσω καιρό, ξύρισα τά μουστάκια και τά γένεια μου, τά όποια είγαν μεγαλώσει τρομερά, κατά τις τελευταίες ήμέρες. Κατόπιν ό γέρο Ρούθης ανέλαθε νά μέ ζωοιαστί, έχοντας για μοντέλο τόν Κομάγγη αιχμαλώτο. Με τή βοήθεια τού Γάρεϋ, ή δουλειά αυτή τελείωσε γρήγορα.

Τί θαύμα!...

"Ήιουν έντελώς άγνωριστός πλέον, ό καθένας θά μ' έπαίρινε κι' 'Ινδό Κομάγγη..."

Κι' όμως, κάτι έλειπε άκόμα άπό τό στολισμό μου. "Ελειπε τό κυριώτερο. Μούλειπαν τά μακριά, κατασάρια μαλλιά, πού έφεταν άφθονα στους ώμους του Κομάγγου αιχμαλώτου.

—Και τώρα τήν περρούκα! φώναξε ό γέρο Ρούθης.

Και, γυρίζοντας στο Γάρεϋ, τού είπε :

—Βίλλη, είνε καλό τροχισμένο τό μαχαίρι σου ;

—Σάν ζυράφι, άπάντησε ό Γάρεϋ.

—Φέρε μας λοιπόν τά μαλλιά του λεβέντη αυτού.

Και τούβειξε τόν αιχμαλώτο.

—Θά τού τά κόψετε ; ρώτησα.

—Θά τού τά κόψουμε! φώναξε ό Ρούθης. "Όχι δά. Θά τού τά πάρουμε μαζί με τό δέρμα του κρανίου. Δέν μάς γοιιάζονται μονάχα τά μαλλιά, αλλά δλόκληρη περρούκα. 'Ευτυχός, Βίλλη, κάμε δπως σοῦ λέω.

"Ο Κομάγγης κύτταξε τό Γάρεϋ νά πλησιάξή με τό μαχαίρι στο γέρι, άτάσχος.

"Ήταν άποσπασμένος νά πείσθη σάν άνδρας.

Μά ή Γάρεϋ δέν έκαμε δπως τού είπε ή γέρο Ρούθης. Δέν έγδυσε τό κρανίο του αιχμαλώτου. Τούκομο μόνον τά μαλλιά σύρριζα και μάς τά έφερε.

Τά προσήμοσα κι' αυτά στο κεφάλι μου, κι' έτσι ήμουν πλέον ένας τέλειος ένας βέρος Κομάγγης πολεμιστής.

—Θαύμα! Θαύμα, μά δλους τους διαβόλους! φώναξε ό γέρο Ρούθης.

—Ναί, άληθινό θαύμα! είπε κι' ό Γάρεϋ.

Κι' άλήθεια, είνε ζήτημα άν θά μέ καταλήθαιναν οι Κομάγγη, μεταξύ τών όποιων θά τρύπωναν. 'Ασκέϊ νά ξεφύγα άπ' τ' άλογά τους. "Όσο για τά σκυλιά τους, έλιπιζα πώς δέν τά είχαν μαζί τους στην έκποστασία τους αυτή, γιατί δέν είχαμε διακρίνει τά ίχνη τους πουθενά.

"Ο 'Ινδός αιχμάλωτος παρακολουθούσε τήν μεταμφίεσή μου με τή άκρη τών ματιών του και χαμογελοῦσε.

Γιατί τό έκαμε αυτό τάχα ;

Εύρισκε τό πράγμα άστείο ή θεωρούσε ως άστείο τό σγέδιό μου και μαντεύοντας προκαταβολικώς τί με περίμενε, γελοῦσε για τήν τύχη πού με περίμενε ;

"Όπως κι' άν είχε τό πράγμα, έγώ άδιαιφόροσα έντελώς. "Ο στολισμός μου ήταν πειά έτοιμος. Φόρεσα και τό πλατύγροτο καπέλλο τών Κομαγχιών, τό όποιο σπάνια βέβαια φοροῦν, αλλά μου ήταν γρήγορο για νά σκεπάξή τό πρόσωπό μου και νά συγκρατῆ τά ξένα μαλλιά πού φορούσα.

—Και τώρα, έμπρός! φώναξε ό γέρο Ρούθης.

Ξεκινήσαμε άμέσως, παρακολουθώντας τά ίχνη τών 'Ερυθροδέριμων, οι όποιοι δέν άπέιχαν και πολύ άπό τό μέρος πού βρισκόμαστε.

ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟ ΤΩΝ ΙΝΔΩΝ

Δέν προχωρούσαμε και πολύ γρήγορα.

Πηγαίναμε σιγά-σιγά και με πολύ προφύλαξη.

('Ακολουθεί)

